

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **B. V.,** proti žalovanému: **Policejní prezidium České republiky,** se sídlem Strojnická 27, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 22. 6. 2018, č. j. 55 A 56/2018 - 11,

takto:

I. Návrh žalobce na ustanovení zástupce z řad advokátů **se zamítá.**

II. Kasační stížnost **se zamítá.**

III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

[1] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) ve lhůtě napadá kasační stížností výše uvedené usnesení Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), jímž byla v řízení o žalobě proti rozhodnutí o neposkytnutí informace zamítnuta žádost stěžovatele o osvobození od soudních poplatků.

[2] Z podané kasační stížnosti nebylo zřejmé, z jakého důvodu stěžovatel rozhodnutí krajského soudu napadá, ani čeho se domáhá; tvrzení stěžovatele postrádají návaznost i srozumitelnost a nijak věcně nesouvisí s předmětem napadeného rozhodnutí.

[3] Nejvyšší správní soud dne 12. července 2018 usnesením č. j. 5 As 229/2018 - 4, vyzval stěžovatele k doplnění kasační stížnosti ve lhůtě 1 měsíce ode dne doručení, a to zejména o formulaci konkrétních důvodů kasační stížnosti a navrhovaného petitu.

[4] Stěžovatel ve lhůtě zaslal Nejvyššímu správnímu soudu doplnění svého podání; současně požádal o přiznání bezplatné právní pomoci, což blíže neodůvodnil. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 9. 6. 2015, č. j. 1 As 196/2014 - 19,

dospěl k závěru: „S*těžovatel má povinnost zaplatit poplatek za řízení o kasační stížnosti jen tehdy, pokud kasační stížnost směřuje proti rozhodnutí krajského soudu o návrhu ve věci samé (o žalobě), či o jiném návrhu, jehož podání je spojeno s poplatkovou povinností [§ 1 písm. a), § 2 odst. 2 písm. b) a § 4 odst. 1 písm. d) zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích.*“ Tak tomu v dané věci není, neboť napadeným usnesením nebylo rozhodováno ve věci samé. Závěry rozšířeného senátu učiněné ve vztahu k soudnímu poplatku dále promítl rozšířený senát i do úvah o povinném zastoupení stěžovatele: *„Je-li podána kasační stížnost proti usnesení krajského soudu o neosvobození od soudních poplatků, o neustanovení zástupce či proti jinému procesnímu usnesení učiněnému v řízení o žalobě, je rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o kasační stížnosti učiněno v rámci tohoto řízení, a proto se zde ustanovení § 105 odst. 1 a 2 s. ř. s. neuplatní.*“ Nejvyšší správní soud proto splnění poplatkové povinnosti ani povinné zastoupení nevyžadoval; stěžovatelem vyplněné údaje o majetkových poměrech proto nehodnotil.

[5] Nejvyšší správní soud i přes uvedené posoudil žádost stěžovatele o ustanovení zástupce z řad advokátů z hlediska toho, zda je takový postup nutný k ochraně práv stěžovatele. Dospěl k závěru, že ustanovení zástupce stěžovateli není třeba, neboť se jedná o věc jednoduchou a stěžovatel, brojí-li proti usnesení ve věci neosvobození od soudního poplatku, je nepochybně schopen relevantní důvody, pro které má za to, že mu mělo být osvobození přiznáno, byť zcela jednoduše a srozumitelně, uvést.

[6] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené usnesení krajského soudu dle § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[7] Stěžovatel ani v podaném doplnění kasační stížnost nenamítá žádná konkrétní pochybení krajského soudu a netvrdí nic, co by nasvědčovalo nezákonnosti napadeného usnesení, namítá fakticky pouze místní nepříslušnost krajského soudu.

[8] Nejvyšší správní soud ze soudního spisu ověřil, že krajský soud srozumitelným způsobem vyzval stěžovatele ke splnění poplatkové povinnosti a poté i k prokázání majetkových poměrů. Stěžovatel však k prokázání majetkových poměrů nic nepředložil; neumožnil tak soudu posoudit věcně splnění podmínek dle § 36 odst. 3 s. ř. s. Za této situace krajský soud nemohl, než žádost stěžovatele zamítnut.

[9] Namítá - li stěžovatel, že krajský soud byl povinen postoupit žalobu Městskému soudu v Praze, neboť není místně příslušný, nelze mu přisvědčit. Nejvyšší správní soud odkazuje na §7 odst. 2 soudního řádu správního, podle kterého nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni; v daném případě bylo rozhodnutí vydáno Krajským ředitelstvím policie Středočeského kraje (obvodní oddělení Čáslav), sídlo tohoto správního orgánu se nachází v obvodu Krajského soudu v Praze. Názor stěžovatele ohledně místní nepříslušnosti krajského soudu je proto mylný.

[10] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud dle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů mu nenáleží; žalovanému žádné náklady v řízení před kasačním soudem nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

-!Syntax Error

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2018

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu